

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 109.

Fjerde Session.

35te Møde.

Torsdagen d. 9. December.

(Berf.).

Tscherning: Det er dog et stort Spørgsmaal, om man ikke i denne Sag meger let udfatter Sagen ved at udsætte Tiden, og det er, tør jeg paastaae, en farlig Tro at hengive sig til: at man ikke gjør det. Det skulde i ethvert Tilfælde klart bevises, at man vandt Noget ved Udsættelsen, for at man skulde prøve derpaa. Jeg troer, at det for Diebliffet maa være indrømmet fra alle Parter, at det egentlig ikke er Toldforeningen, man ønsker udsat, man fratægger sig dette ved enhver Leilighed; man forbeholder sig vel at tage en senere Beslutning, men det ærede Medlem, som efter min Mening har udtalt sig meest positivt i den hele Sag, har sagt, at, naar Rigsdagen gik ind paa Udvalgets Forslag, var den efter hans Overtydning moralsk bunden til, næste Gang denne Sag blev bragt for den, og saafremt de forskjellige Eventualiteter vare blevne til Virkelighed, da at give sit Samtykke dertil. Vi maae vel lægge Mærke til, at under den samme Forudsætning blev Toldgrændsen flyttet fra Kongeaalen, og vor moralske Forpligtelse i saa Henseende, den, som jeg for mit Bedkommende dengang gjorde opmærksom paa, den anerkjende vi ikke i dette Dieblif. Dette tillader dog altid at være en vis Frygt for Betydningen af en moralsk Forpligtelse, som ikke kan skaffes tilveie paa anden Maade, end udtalt igjennem et enkelt Medlems Mund. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, kunde ikke finde, sagde han, hverken i de ydre Forhold eller i de indre nogen Anledning til at antage det for rigtigt, at Diebliffet nu skulde være gunstigt.

Han henlede Dyrksomheden paa de nordtydske Toldforeningers Borden — thi de ere ikke til endnu — og sagde: Regjeringen har sagt, at der er ingen Fare fra deres Side, thi vi ville ikke indlade os med dem. Men jeg forstod Regjeringen saaledes, at den sagde det under den Forudsætning, at vi ikke mødte dem med en Toldgrændse paa rette Sted; thi, dersom vi ikke møde dem med en Toldgrændse paa rette Sted, dersom vi lade Holsteen ligge mere som et Opland for Hamborg end nær forbunden ved Toldforening med Danmark, saa vil jeg spørge, om det dog ikke bliver vanskeligt for Regjeringen at modstaae den Trængsel, som kan komme fra de nordtydske Toldforeninger. Det er aldeles vist, at Regjeringen har den fulde Ret til at modsætte sig; men enhver Ret i denne Henseende hos en Regjering ligger sin Modification. Vi fordrer, at Regjeringen skal tage Hensyn til vore Anskuelser, til den Anskuelse og Billie, som igjennem os giver sig tilkjende i Folket; men med hvilken Betragtningssmaaade vi end ville opfatte Holsteens Stilling i dette Dieblif, saa maae vi dog indrømme, at det har Ret til at kræve, at Regjeringen ogsaa tager Hensyn til dets Fordeel og dets Ønsker; men, dersom vi give Tid, indtil disse Ønsker kunne faae en rimelig Grund, et rimeligt Paaskud til at tage en anden Retning, kunde det saa ikke være, at de traadte hindrende imellem, og, dersom man saa svarer, ja, saa lad dem træde hindrende imellem, lad dem bringe Holsteen ind i en anden Toldforbindelse, saa spørger jeg, kan denne Tanke forene sig med et oprigtigt Ønske for, at Holsteen skal blive sluttet sammen med den øvrige Deel af Landet til eet Monarchie (Aa jo!). Det ærede Medlem siger Aa jo! og jeg skal villig indrømme, at Landsdele af det samme